

podstawy fonetyki/fonologii hałcnowskiej

- w wielu punktach zbieżna z fonetyką/fonologią niemiecką;

samogłoski:

- dźwięczne;
- zaokrąglone, niezaokrąglone (neutralne);
- otwarte, zamknięte;
- przednie, tylne, środkowe;
- długie, krótkie (fonologicznie prawdopodobnie bez znaczenia);
- napięte, nienapięte (fonologicznie prawdopodobnie bez znaczenia);
- generalnie: [a]/[ɑ], [ɛ], [ɪ], [ɔ], [ʊ], [œ] (rzadko), [ʏ], ich napięte odpowiedniki (przed wszystkim [i], [y], rzadziej [e], [o]), zredukowane e [ɨ]/[ɘ];
- dyftongi: [aɪ]/[ai], [ɛɪ]/[ei], [ɔʊ], [ɛʊ], [ɔɪ], [ʊɔ], [ʊɛ], [ɪɛ]/[ie], [ʏɛ]/[ye]/[yɔ]/[yR];
- [i] zmiękcza poprzedzające spółgłoski/afrykaty ([s], [ts] itp.) w polskich zapożyczeniach;
- brak nazalizacji;

spółgłoski:

- dźwięczne, bezdźwięczne;
- brak aspiracji (pojedyncze przypadki raczej są wpływem niemieckiego);
- brak długich (podwojonych) spółgłosek;
- generalnie: [b], [p], [d], [t], [g], [k], [v], [f], [z], [s], [ʃ], [ʒ] (rzadko), [ɕ] (w polskich zapożyczeniach i czasem, pod wpływem interferencji, zamiennie z [ç]), [tɕ] (tylko w zapożyczonych nazwach własnych z polskiego), /r/ (polskie [r], niemieckie [R], zredukowane [ə] w dyftongu [ʏə]), [l], [χ]/[x] (zamiennie, nieregularne), [ç], [h] (krtaniowe), [m], [n], [ŋ] (w połączeniu <ng>), [w]; możliwe zwarcie krtaniowe [ʔ] w nagłosie (bez statusu fonemu);
- afrykaty: [pf] (rzadkie, prawdopodobnie tylko w zapożyczeniach ze standardu niemieckiego), [ts];
- [r], [l], [n] z rzadka (w razie całkowitego osłabienia samogłoski) miewają wartość sylabiczną;
- pełne ubezdźwięcznienie wygłosowe;
- czasem lekka palatalizacja spółgłosek [k], [g], [v], [n], [l] (możliwe, że to interferencja z polskiego);

akcent:

- akcentowana sylaba rdzenna (zazwyczaj pierwsza w wyrazie);
- akcent dynamiczny;

inne procesy:

- osłabienie nieakcentowanych, zwłaszcza wygłosowych sylab, oraz sylab w przedrostkach nieakcentowanych (podobnie jak w niemieckim);